

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 106/18

Λουξεμβούργο, 12 Ιουλίου 2018

Απόφαση στην υπόθεση C-89/17
Secretary of State for the Home Department κατά Rozanne Banger

Όταν πολίτης της Ένωσης επιστρέφει στο κράτος μέλος καταγωγής του, το κράτος αυτό υποχρεούται να διευκολύνει την είσοδο και τη διαμονή του συντρόφου του, υπηκόου τρίτης χώρας, με τον οποίο ο πολίτης της Ένωσης έχει σταθερή σχέση

Απόφαση που απορρίπτει αίτηση χορήγησης άδειας διαμονής του προσώπου αυτού πρέπει να στηρίζεται σε εκτενή εξέταση της προσωπικής κατάστασης του αιτούντος και να είναι αιτιολογημένη

Η Rozanne Banger, υπήκοος Νότιας Αφρικής, είναι η σύντροφος του Philip Rado, Βρετανού υπηκόου. Η R. Banger και ο P. Rado συζούσαν από το 2008 έως το 2010 στη Νότια Αφρική, προτού εγκατασταθούν στις Κάτω Χώρες. Η R. Banger έλαβε από τις ολλανδικές αρχές δελτίο διαμονής, ως μέλος της οικογένειας, υπό την ευρεία έννοια, πολίτη της Ένωσης, σύμφωνα με την οδηγία της Ένωσης για την ελεύθερη κυκλοφορία των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους¹.

Η οδηγία αυτή υποχρεώνει τα κράτη μέλη να διευκολύνουν την είσοδο και τη διαμονή του συντρόφου πολίτη της Ένωσης με τον οποίο αυτός έχει σταθερή σχέση, όταν ο πολίτης της Ένωσης μεταβαίνει σε κράτος μέλος άλλο από εκείνο του οποίου είναι υπήκοος. Όταν υποβάλλεται σχετική αίτηση από τα πρόσωπα αυτά, τα κράτη μέλη οφείλουν να διενεργούν εκτενή εξέταση της προσωπικής τους κατάστασης και να αιτιολογούν κάθε άρνηση εισόδου ή διαμονής.

Το 2013 η R. Banger και ο P. Rado εγκαταστάθηκαν στο Ηνωμένο Βασίλειο και η R. Banger υπέβαλε αίτηση χορήγησης δελτίου διαμονής. Ο Secretary of State for the Home Department (Βρετανός Υπουργός Εσωτερικών) απέρριψε την αίτηση της R. Banger, στηριζόμενος στη νομοθεσία του Ηνωμένου Βασιλείου με την οποία μεταφέρθηκε στην εσωτερική έννομη τάξη η ανωτέρω οδηγία. Η νομοθεσία αυτή καθορίζει τα δικαιώματα των μελών της οικογένειας των υπηκόων του Ηνωμένου Βασιλείου οι οποίοι επιστρέφουν στο Ηνωμένο Βασίλειο μετά την άσκηση του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας σε άλλο κράτος μέλος. Για να θεωρηθεί μέλος της οικογένειας Βρετανού πολίτη, ο αιτών πρέπει να είναι είτε ο σύζυγος είτε ο καταχωρισμένος σύντροφος του Βρετανού πολίτη. Κατά τον χρόνο υποβολής της αίτησής της η R. Banger δεν είχε συνάψει γάμο με τον P. Rado και, ως εκ τούτου, οι βρετανικές αρχές απέρριψαν την αίτησή της.

Η R. Banger άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης του Secretary of State. Το Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) [εφετείο διοικητικών διαφορών (τμήμα μετανάστευσης και ασύλου, Ηνωμένο Βασίλειο)] αποφάσισε να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με την ερμηνεία της οδηγίας και τις συνέπειες της απόφασης Singh². Κατά τη νομολογία που διαμορφώθηκε σε συνέχεια της απόφασης Singh, όταν πολίτες της Ένωσης επιστρέφουν στο κράτος μέλος καταγωγής τους μετά την άσκηση δικαιώματος διαμονής σε άλλο κράτος μέλος, τα μέλη της οικογένειάς τους έχουν δικαίωμα εισόδου και διαμονής στο πρώτο κράτος και πρέπει να έχουν τουλάχιστον τα ίδια δικαιώματα με αυτά που θα τους αναγνωρίζονταν από το δίκαιο της Ένωσης σε άλλο κράτος μέλος. Ωστόσο, η υπόθεση Singh αφορούσε τη σύζυγο πολίτη της

¹ Οδηγία 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (ΕΕ 2004, L 158, σ. 77).

² Απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουλίου 1992, Singh, [C-370/90](#).

Ένωσης, ενώ η παρούσα υπόθεση αφορά σύντροφο με τον οποίο δεν έχει συναφθεί γάμος ούτε υφίσταται καταχωρισμένη συμβίωση.

Ως εκ τούτου, το Upper Tribunal ερωτά το Δικαστήριο αν οι αρχές που διατυπώθηκαν στην απόφαση Singh έχουν εφαρμογή και στις περιπτώσεις στις οποίες ο υπήκοος της τρίτης χώρας δεν έχει συνάψει γάμο με τον πολίτη της Ένωσης που επιστρέφει στο κράτος μέλος καταγωγής του. Ερωτά, επίσης, αν αντίκειται στο δίκαιο της Ένωσης απόφαση με την οποία απορρίπτεται αίτηση χορήγησης άδειας διαμονής, όταν η απόφαση αυτή δεν στηρίζεται σε εκτενή εξέταση της προσωπικής κατάστασης του αιτούντος και δεν είναι δεόντως ή επαρκώς αιτιολογημένη.

Στη σημερινή του απόφαση το Δικαστήριο επιβεβαιώνει, καταρχάς, ότι η ανωτέρω οδηγία διέπει αποκλειστικά και μόνο τις προϋποθέσεις εισόδου και διαμονής πολίτη της Ένωσης σε κράτος μέλος διαφορετικό από εκείνο της ιθαγένειάς του. Κατά συνέπεια, η οδηγία αυτή δεν μπορεί να θεμελιώσει δικαίωμα της R. Banger να γίνει δεκτή από το Ηνωμένο Βασίλειο –το κράτος καταγωγής του συντρόφου της– η ζητηθείσα άδεια διαμονής.

Ωστόσο, το Δικαστήριο υπενθυμίζει τη νομολογία του κατά την οποία σε ορισμένες περιπτώσεις μπορεί να αναγνωριστεί σε υπηκόους τρίτων χωρών, μέλη της οικογένειας πολίτη της Ένωσης, παράγωγο δικαίωμα διαμονής στο κράτος μέλος του οποίου την ιθαγένεια έχει ο πολίτης αυτός, βάσει του άρθρου 21 ΣΛΕΕ (διάταξης που απονέμει απευθείας στους πολίτες της Ένωσης το θεμελιώδες ατομικό δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής στο έδαφος των κρατών μελών). Το σκεπτικό στο οποίο στηρίζεται η νομολογία αυτή είναι ότι ο πολίτης της Ένωσης θα αποτρεπόταν από το να εγκαταλείψει το κράτος μέλος του οποίου έχει την ιθαγένεια προκειμένου να ασκήσει το δικαίωμα διαμονής, αν δεν είχε τη βεβαιότητα ότι θα μπορέσει να συνεχίσει στο κράτος μέλος καταγωγής του την οικογενειακή ζωή που θα έχει αναπτυχθεί ή εδραιωθεί με τον εν λόγω υπήκοο τρίτης χώρας στο κράτος μέλος υποδοχής σε περίπτωση πραγματικής διαμονής. Η νομολογία αυτή επιβάλλει να μην είναι οι προϋποθέσεις αναγνώρισης ενός τέτοιου παράγωγου δικαιώματος διαμονής, κατ' αρχήν, αυστηρότερες από τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από την οδηγία.

Συνεπώς, το Δικαστήριο κρίνει ότι σε περίπτωση όπως αυτή της κύριας δίκης επιβάλλεται η κατ' αναλογία εφαρμογή της οδηγίας. Η οδηγία κάνει ειδική μνεία στον σύντροφο του πολίτη της Ένωσης με τον οποίο αυτός έχει σταθερή σχέση, προβλέποντας ότι το κράτος μέλος υποδοχής πρέπει να διευκολύνει την είσοδο και τη διαμονή του προσώπου αυτού. Ως εκ τούτου, **το άρθρο 21 ΣΛΕΕ υποχρεώνει το κράτος μέλος του οποίου πολίτης της Ένωσης έχει την ιθαγένεια να διευκολύνει τη χορήγηση άδειας διαμονής στον υπήκοο τρίτης χώρας, σύντροφο του πολίτη της Ένωσης, με τον οποίο αυτός έχει σταθερή σχέση, όταν ο πολίτης της Ένωσης, αφού άσκησε το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας, επιστρέφει με τον σύντρόφό του στο κράτος μέλος του οποίου έχει την ιθαγένεια προκειμένου να διαμείνει σε αυτό.**

Το Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται να αναγνωρίζουν δικαίωμα εισόδου και διαμονής στους υπηκόους τρίτων χωρών που έχουν σταθερή σχέση με πολίτη της Ένωσης, αλλά έχουν απλώς υποχρέωση να επιφυλάσσουν ευνοϊκότερη μεταχείριση στις αιτήσεις που υποβάλλονται από τα πρόσωπα αυτά σε σχέση με αυτή που επιφυλάσσεται στα αιτήματα άλλων υπηκόων τρίτων χωρών.

Εν συνεχεία, δεδομένου ότι η οδηγία εφαρμόζεται κατ' αναλογία στην περίπτωση επιστροφής πολίτη της Ένωσης στο κράτος μέλος καταγωγής του, το Δικαστήριο κρίνει ότι **πρέπει να στηρίζεται σε εκτενή εξέταση της προσωπικής κατάστασης του αιτούντος και να είναι αιτιολογημένη η απόφαση με την οποία απορρίπτεται αίτηση χορήγησης άδειας διαμονής υπηκόου τρίτης χώρας, μη καταχωρισμένου συντρόφου πολίτη της Ένωσης ο οποίος, αφού άσκησε το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας σε άλλο κράτος μέλος, επιστρέφει στο κράτος μέλος του οποίου έχει την ιθαγένεια.**

Τέλος, το Δικαστήριο κρίνει ότι οι υπήκοοι τρίτων χωρών πρέπει να μπορούν να προσβάλουν με ένδικο βοήθημα την απόφαση με την οποία απορρίπτεται αίτηση χορήγησης άδειας διαμονής. Στο πλαίσιο αυτό, ο εθνικός δικαστής πρέπει να μπορεί να ελέγξει αν η απορριπτική απόφαση στηρίζεται σε στέρεα πραγματική βάση και αν έγιναν σεβαστές οι διαδικαστικές εγγυήσεις.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη 📞 (+352) 4303 2582